

OROSZNÉ OBBÁGY RITA

TAVASZ VAN, milyen szép TAVASZ VAN!

AZ EMBERI ÉLET ÉS A VIRÁGOK

MEGLÁTOM AZ ELSŐ TŐZIKÉT, HÓVIRÁGOT VAGY SÁFRÁNYT, ÉS TUDOM, HOGY IGAZA VOLT A KILENCVENNÉGY ÉVES VILMA NÉNINEK A SZOMSZÉDUNKBAN: „JANUÁR, FEBRUÁR, ITT A NYÁR!”

No jó, egyelőre csak a tavasz, ám az tagadhatatlan, hogy kevés olyan hatásos hangulatjavító van, mint a napsütés és a virágok látványa, illata.

Gyakran gondolkodom virágokról. Többet mondok: sokszor dúdolgatok olyan dalokat, amelyekben virágok szerepelnek. Közöttük van népdal, liturgikus ének, akad sláger is. Ha keresünk, minden életszakaszra és -helyzetre találunk „virágos éneket”. Kezdve a fiatalok dilemmájától a legismertebb magyar dalban: „Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom...”; folytatva a nagy szerelemmel: „Két szál pünkösdrózsa, kihajlott az útra. / El akart hervadni, nincs, ki leszakítsa. / Nem ám az a rózsza, ki a kertben nyílik, / Hanem az a rózsza, ki egymást szereti.” Vagy a csalódottal: „Virágok közt veled lenni, tudom, szép volna, Kedvesem, virág sincsen, te sem vagy már, miért hagytuk, hogy így legyen?” (Bródy János)

Fülbemászó dallamok...

Magam részéről a szertartásainkon énekelteket is nagyon szeretem, amelyek között szintén vannak kedvenceim. Az utrenyéből a 2. hangú kánonban a „Kivirágzott a pusztá, / a nemzetek kietlen egyháza, / mint a lilium / a te eljöveteled által, Uram, / melyben megerő-

sődött az én szívem.” Vagy a számomra hihetetlen mondanivalóval rendelkező félmondat a kisboldogasszonyi vecsernyéből: „...kivirágzott az Öröm...”

A legelső „virágos” pedig, ami a szertartásainkból megragadott sok-sok évvel ezelőtt, az a felnőttek temetéséből való, Damaszkuszi Szent János műve, 2. bolgár dallamon énekelt sztihiránk:

„Mint a virág, elhervad, s mint az árnyék, elmúlik, porrá lesz minden ember; de a harsona szavára földrengés közt a holtak mind feltámadnak, a veled való találkozásra, Krisztus Istenünk...”

Több oka van, hogy különösen is aktuálisnak érzem erről az énekről elmélkedni. Egyrészt szeretett személyeket veszített el családnak a tavalyi év végén. Másrészt a nagybőjt és a húsvét mindig életközeli, napi témává teszi a feltámadásba vetett hitünket.

Ismertem egy kántort, aki évtizedeken át szolgálta a közösséget, megszámlálhatatlanul sokszor énekelte el a „Feltámadt Krisztus”-t, az egyházközösséghez tartozók temetésén énekelte a reménytől átitott, örökéletre tanúszkodó énekeket, mégis: az egyik ilyen alkalommal megszólalt félhangosan, a sír fölött állva: „Ez se' jön többet vissza.” Elgondolkodtató... Miről szólnak az énekeink? Miben hiszünk?

Az ember teste, valóban, mint egy virág: magocskából élet sarjad, szurkolunk a bimbónak, hogy se túl hamar ne bontson virágot, se be ne száradjon, hanem szemet gyönyörködtet-

tő szépséggé váljon. De tudjuk: akár szárán marad, akár egy váza vízben tartjuk, az lesz a sorsa, hogy elpusztul. Mi is meg fogunk halni mindannyian, mert ez a földi életünk természete. De „amíg élünk, az Úrnak élünk, s ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Akár élünk tehát, akár halunk, az Úr vagyunk. Krisztus ugyanis azért halt meg és kelt életre, hogy a holtaknak is, az élőknek is Ura legyen.” [Róm 14, 8–9]

Az lehet, hogy az átmenet nehéz. Bármilyen korban is vagyunk éppen, érezhetjük, hogy még nem éltünk eleget, hisz látni szeretnénk felnövő gyermekeinket, unokáinkat, gyönyörködnünk még a természet szépségeiben, élveznünk kicsit barátaink társaságát.

Lám, még a virágok élettartama sem egyforma: van olyan kaktusz, aminek egyetlen napig tart a virágzása, szemben például egy krizantém-mal, amit tartósan mondunk. Tudja az Úr, melyikünknek mennyi időt kell a földön töltenie az örökkéig.

Bár nem ének, hadd hozzak ide egy utolsó példát: „Nézzétek a mezők liliumait, hogyan nőnek: nem fáradoznak, nem szönek-fonnak, mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezei virágot, amely ma virít, holnap pedig a kemencébe kerül, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, kishitűek, nem sokkal inkább? **Ne aggodalmaskodjatok hát!**” [Mt 6,28–31]

